

men det har for os været vigtigt at fastholde begge navne af respekt for kirkens historie. Og jeg vil godt sige tak til ministeren for at have lyttet til det.

Den mest debatterede ændring er helt sikkert § 7, altså det her med tilknytningen. Lad mig med det samme sige, at vi fra konservativ side gik ind i overvejelserne om at beskrive tilknytningskravet nærmere med sådan en vis tilbageholdenhed. Vi finder, at sognetilknytningen er en væsentlig rygrad i folkekirkens struktur, og vi mener, at sognebåndsløsningen er et rigtig godt svar på mange menneskers tilknytning til en anden præst end lige ham eller hende, der måtte være i den lokale sognekirke. Men for nogle mennesker er virkeligheden altså bare en anden. I de fleste tilfælde har det ikke vist sig at være noget problem, fordi præster jo normalt er venlige og imødekommende mennesker, der gør, hvad de kan for at hjælpe. Men vi kender desværre også til de brodne kar, der ødelægger det flotte billede af en moderne og imødekommende kirke.

Derfor har nogle så følt et behov for at få konkretiseret definitionen på tilknytning. Det behov må vi som politikere selvfølgelig anerkende. Det skal også gøres på en måde, så vi ikke undergraver sognet som folkekirkens udgangspunkt, og så vi ikke gør planlægningen af netop det lokale sogneliv helt umuligt. Derfor har vi på det her punkt haft en rigtig god drøftelse med ministeren på baggrund af både høringsvarene og egne bekymringer for det oprindelige lovudkast. Vi synes, at der med det forslag, der nu ligger, er fundet en rigtig god model. På den ene side tager vi hensynet til folkekirkens struktur og det lokale kirkeliv helt seriøst, og på den anden side signalerer vi også, at kirken skal være til stede der, hvor mennesker er i deres liv.

Lad mig så lige igen til sidst minde om, at vi stadig fastholder muligheden for sognebåndsløsning, hvor det udelukkende er den enkelte, der selv vurderer, om man føler særlig tilknytning til en anden kirke end den, der er i det sogn, hvor man bor.

Helt til sidst lad mig så bruge den her anledning til endnu en gang at opfordre ministeren til, at vi snarest muligt får ændret lovgivningen om netop sognebåndsløsning, så vi kan få givet folkekirkens medlemmer mulighed for at løse sognebånd til alle fastansatte præster, uanset om de er ansat som tjenestemænd eller på overenskomst, for så er det for alvor muligt for folkekirkens medlemmer selv at vælge, hvor man vil

have sin tilknytning uanset præstens ansættelsesforhold.

Kl. 17:46

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er en kort bemærkning fra fru Karen Klint.

Kl. 17:46

Karen J. Klint (S):

Det er lige netop det sidste her om sognebåndsløsning, jeg godt vil bede ordføreren om at uddybe lidt. Jeg er enig i, at vi kan lovgive smalt om ansættelsesformen for præsterne i forbindelse med det her lovforslag, men når vi så skal have en lidt større debat om konsekvenserne af sognebåndsløsning, skulle vi så ikke – for at stille et lidt ledende spørgsmål – se på demokratidelen, og hvordan den følger med ved en sognebåndsløsning? Det er jo præsten, der tager stilling til, om en person kan løse sognebånd, men demokratiet vedrører jo menighedsrådet. Så skal vi ikke også have drøftet det godt og grundigt: Hvem er det, der siger ja, og hvem er det, der skal bære konsekvenserne?

Kl. 17:47

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 17:47

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg er naturligvis indstillet på, at vi drøfter det her rigtig grundigt, når vi gør det. Vi har jo heldigvis også en tradition for på det kirkelige område, at vi også gør det på en måde, hvor man bredder i det kirkelige liv er indstillet på, at det er sådan, vi gør det.

Jeg må dog sige, at som udgangspunkt er min helt klare opfattelse altså, at man løser sognebånd til en præst, altså til ordet, og ikke til en bunke sten i form af kirken.

Kl. 17:47

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karen Klint.

Kl. 17:47

Karen J. Klint (S):

I dag kan man jo vælge også at tage sit demokrati med sig. Det er jo der, jeg så siger: Jamen det er jo præsten, der i første omgang siger ja til en sognebåndsløser. Men vælger den, der får løst et sognebånd, at sige ja til, at demokratiet også følger med, så er det jo i relation til menighedsrådet og dermed menigheden. Det er den debat, jeg sådan set efterlyser, altså, om det er godt nok, når det er en enkeltperson, der kan sige ja, men at det er demokratiet, der også kan få en konsekvens.